

SKUTEČNÝ
PŘÍBĚH **SESTRY**

Marcela
Vohnoutová

Slovo na úvod

Milá, skromná, hodná a plná neskutečné lásky k bližnímu. Tak působí Marcela Vohnoutová na své okolí. Žena, která se rozhodla sepsat svůj život na několik listů papíru. Žena, která si mnohokrát prošla doslova peklem. Žena, která se vždy uměla pro druhé rozdat. A ne vždy se jí to vyplatilo. Říká se, že nic není náhoda, přesto se naše cesty protnulý nečekaně. Ona hledala někoho, kdo jí pomůže své vzpomínky sepsat. Já zrovna měla volnější kapacitu pro psaní a četla jsem poprvé v životě noviny, do kterých paní Marcela dala inzerát. Hledala člověka, který sepíše její rukopis a pustí se do práce na knize, po které ona tak moc zatoužila. Sešly jsme se mnohokrát a já měla stále hodně otázek. Vyprávěla mi svoji životní cestu a já přitom často skrývala slzy. Nebo dojetí. Neměla a nemá jednoduchý život. Přesto se nevzdává. Stále se ještě ptám, ale některé otázky zůstávají bez odpovědi. Nehleďte je v knize. I když se dozvíte vše o trnité životní cestě jedné zdravotní sestry, někdy na vás možná dýchne prázdnější místo se spoustou nezodpovězených dotazů. Nehleďte na ně odpovědi. Paní Marcela je nosí uvnitř sebe. A dokud se ona nerozhodne popsat každičkový detail, zůstane nám něco z jejího soukromí utajeno. Možná to tak má být. A knize to rozhodně neupírá na dramatičnosti, v zápletkách se neztratíte, a možná vám občas ukápne i slza. Stejně jako ukápla i mně při přepisování rukopisu. Třebaže budete mít otázky po dočtení, zkuste si na ně odpovědět v sobě. Přece každý lidský příběh se okrajově dotýká osobně i nás samotných. Možná, že

zde najdete odpovědi i na vaše otázky, které se ve vašem nitru skrývají.

Monika Poledníková, editorka

Já a moji rodiče

1

Psal se rok 1978 a bylo tehdy neuvěřitelně horké léto. Ale já si ho užívala. Byla jsem mladá, bezstarostná dívčina, která právě dokončila základní školu. Od září jsem měla nastupovat na střední zdravotnickou školu. Byl to můj sen už od malička, vždycky jsem chtěla dělat sestřičku, pomáhat lidem a pečovat o ně. Teď jsem si ale naplno užívala poslední prázdniny s celou rodinou. A těšila se. Na všechno, co přijde. Tedy dnes jsem se těšila hlavně k babičce. Ale to horko bylo úděsné už od rána a mně ani bratrovi se vůbec nechtělo vstávat. „Vždyť jsou prázdniny, nechte nás ještě chvíli spát,“ prosili jsme svorně rodiče. Otec byl však neúprosný a nedopřál nám ani minutu navíc. „Vstávat a jedeme,“ pravil přísně, avšak s úsměvem. „Babička, teta i strýc se už těší a cestou koupíme i něco dobrého,“ snažil se nás více namotivovat.

V tu chvíli mi došlo, že je přede mnou úplně poslední sobota a neděle s rodiči. Byl poslední víkend prázdnin a od pondělí mě čekal nástup na internát. „Tati, dej nám chvíli času, musíme se umýt a najíst. A já si potřebuji sbalit i nějaké věci s sebou intr,“ snažila jsem se nahnat trochu času navíc.

S tím mi pak nečekaně pomohl i drncící zvonek, který stiskla nečekaná návštěva. „Kdo to může být,“ zeptal se tatínek. „Nevím, já nikoho nečekám,“ odpověděla maminka, která od rána uklízela. Do dveří vstoupila nějaká žena

s mužem. Hned nám blesklo hlavou, že se k babičce jen tak hned nepodíváme. „Jen pojděte dál,“ vyzývala máma nečekané hosty. „Jeli jsme na výlet, tak jsme se u vás cestou zastavili. Snad vám to nevádí,“ hlasitě vysvětlovala neznámá žena. Maminka jen s úsměvem odpověděla, že vůbec ne a začala nosit na stůl. Dostala jsem strach, jestli se vůbec ten den ještě stihneme zastavit u babičky. Přeci jen je to poslední šance ji navštívit před mým nástupem do nové školy. Měla jsem už sbaleno a návštěva se stále neměla k odchodu. „Tati, nemůžeme jet? Maminka to s těmi lidmi zvládne,“ prosila jsem otce. „To by nebylo hezké odjet, když nás přišli navštívit. Ale počkej, zkusím to nějak zařídit,“ řekl tatínek tajemně a mrknul na mě. Asi za hodinu návštěva odjela a my jsme konečně mohli vyrazit k babičce. Téměř až rozněžněle jsem se ohlédla za svým rodným domem a hlavou se mi zmítaly myšlenky, jestli se sem ještě někdy, na pořad, vrátím. „Nesmysl, přece budeš k rodičům dojíždět každý víkend, alespoň zpočátku,“ snažil se zhatit mé bluesové myšlenky nějaký optimistický červík v hlavě. Byla to chvíle, kdy jsem nevěděla, jestli je mi víc teskno z odjezdu nebo se víc těším na svoji vysněnou školu. „Zvládnou to a užiju si každou chvíli, co mi život nabídne,“ slíbila jsem si.

.....

„A hurá do auta,“ zvolal táta. Měli jsme nablýskanou Škodu 1000, o kterou otec vzorně pečoval. V celém Orlíku

nad Vltavou byste jen stěží viděli naleštěnější vůz. Jezdili jsme s ním hlavně k příbuzným a občas na výlety. Babička, ke které jsme měli namířeno dnes, bydlela v Míšenci, což bylo necelých patnáct kilometrů. Byli jsme tam v cukuletu. „Tak vás tady vítám, děti moje. Už jsem se vás nemohla dočkat,“ volala babička ze zápraží. „Mám pro vás připravený oběd,“ usmívala se a pohladila mě po vlasech, když jsem kolem ní procházela. Srdečně jsme se objali a vstoupili do jejího malého, ale útulného bytu, který jsme znali velmi dobře. Babička pracovala léta jako učitelka v mateřské škole a já byla věrný posluchač jejích pravdivých příběhů ze života. Hodně mě naučila, nejen vařit a práci v domácnosti, ale také jsem se od ní učila a získávala lásku k dětem, ale i k dospělým lidem. Po obědě jsme vypili kávu, dali si výborný ovocný zákusek a pomalu se s babičkou začali loučit. „Bude se mi stýskat, děťátko moje,“ objala mě babička. „Kdy zase přijedete?“ dotázala se a její oči padly směrem k otci. Ten jen pokrčil rameny a šibalsky na mě mrknul. Usmála jsem se na babičku a slíbila jí, že ji budu dál navštěvovat, jak jen to bude možné. Babička měla v očích slzy. Moc dobře věděla, že s novou školou přijde spousta povinností a už nebudu mít tolik času.

Zamávali jsme babičce a vyrazili jsme navštívit ještě tetu, strejdu a další příbuzenstvo. Bydleli ve stejné vesnici jako babička. Teta mě učila dojit krávy, později jsem jí dokonce chodila do kravína pomáhat. Tahle práce mě moc bavila. Měla jsem ráda všechna zvířata, a dodnes mám. Tátínek byl léta hajný, a já a bratr jsme získali lásku ke zvířatům po něm.

Příbuzní už na nás čekali. Dostala jsem od nich spoustu rad do života. Zejména rady typu: nezlob, užij si to a dobře se uč. A zatímco si dospělí povídali, šla jsem se po vsi, alespoň na chvíli, projít. Měla jsem tu hodně kamarádek, které jezdily na návštěvy k babičkám tak jako já k té svojí. Trávila jsem zde s nimi hodně volného času. Bylo mi trochu smutno, protože jsem věděla, že začíná nová kapitola mého života a bude to všechno jinak...

„Marcelko,“ slyšela jsem volání maminky. „Už musíme vyrazit,“ dodala. Rychlým krokem jsem se vydala směrem k našemu autu, u kterého už postávala půlka našeho rodu. „Dávej na sebe pozor,“ utrousila teta. To už jsem měla slzy v očích. Stesk. Těšení se. I napětí z toho, co mě čeká. „Ale bude to jízda,“ pomyslela jsem si.

S maminkou

Když mi byly tři roky...

2

V Táboře jsem byla poprvé v životě. Hned mě to město uchvátilo. „Je tu krásně,“ zvolala jsem a všechny předchozí smutek zmizel. Zůstalo jen nadšení a těšení se na nové zážitky, nové kamarádky a novou školu. Na úplně nový život. Byla jsem zvědavá, jaký bude na zdravotnické škole i internátu kolektiv. Jaká bude práce v nemocnici, i učivo.

.....

„Ahoj,“ nasadila jsem neutrální rozhovor. „Jaké to je v prváku? Co doktoři, učitelé, jaké je to ve špitále, co pacienti?“ zajímala jsem se u starších spolužaček. „Ta latina je strašná, budeš ji muset pořádně šprtat. A taky anatomii. Ale jinak to jde,“ odpověděla mi naondulovaná tmavovláška, která se tvářila, že by z ní mohla být kamarádka. Nu, uvidíme. Jmenovala se Jarka a chodila do druháku. Získávala jsem od nich často velmi dobré informace. I když zajímavější témata, než ta školní, byly taneční a kluci.

„Tak se mi pojděte děvčata ukázat, jak vám to sluší,“ vyzyvala nás vychovatelka, když jsme šly do tanečních. „V deset hodin se budete zase hlásit u mě, že jste přišly v pořádku. Jasně?“ zvolala přísně. Vychovatelka, paní Krejčí, vypadala sice přísně, ale jinak byla moc fajn. Byla vysoká, štíhlá, měla podtočené hnědé vlasy. Chodila namalovaná,